

ANNA TODD

Cea mai întunecată lună

ANNA TODD

*Cea mai
întunecată*
LUNĂ

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Playlist

What We Had — Sody

Falling — Harry Styles

Possibility — Lykke Li

Little Did You Know — Alex & Sierra

July — Noah Cyrus

Little Bit of You — Kevin Garrett

Idfc — blackbear

Poser — Grace VanderWaal

Lost On You — Lewis Capaldi

Before You Go — Lewis Capaldi

Hollow — James Smith

Lost Without You — Freya Ridings

The Light — The Album Leaf

Lie — NF

LOVE IN THE DARK — Jessie Reyez

when the party's over — Billie Eilish

watch — Billie Eilish

Rest — Minke

The Other (Stripped) — Lauv

Unspoken — Aaron Smith

Can We Kiss Forever? — Kina, Adriana Proenza

*Tuturor celor care s-au simțit vreodată rătăciți,
lăsați-mă să vă ajut să vă regăsiți.*

Capitolul unu

Kael, 2019

Ochii mă dor din cauza mării de veșminte întunecate. A trecut ceva vreme de când m-am aflat ultima oară în preajma unei mulțimi îmbrăcate în uniformă. Eram atât de obișnuit cu hainele de camuflaj pe care le-am purtat zi de zi, ani la rând, încât chiar și acum, când nu mai sunt în Armată, mai caut din priviri uniforme în lumea civilă. Uneori mi-era dor de lipsa acestei responsabilități, de a-mi alege hainele în fiecare zi. Când am luat una dintre jachetele mele proaspăt curățate de pe umeras, mi-am amintit de haina de la uniforma de luptă, al cărei material era foarte țeapăn din pricina nisipului și a prafului care se adunau pe ea în timpul marșurilor noastre prin arșița Georgiei, ce durau ore întregi. Îmi vâr mâna pe sub cămașă și ating plăcuțele de identificare care-mi atârnă de gât.

Nu sunt unul dintre *acei* soldați care le poartă ca pe o decorație cu care să se împăuneze sau pentru a se căpătui cu niște băuturi gratuite la barurile locale, ci le port fiindcă greutatea metalului pe piept mă ține cu picioarele pe pământ. Probabil că nu mi le voi scoate niciodată.

— E puțin cam frig aici, spune mama când dau drumul plăcuței și-mi cobor mâinile în poală.

— Vrei haina mea? o întreb, dar ea scutură din cap.

— Trebuie să păstreze cadavrul rece, spune un glas familiar.

— Văd că tot un nenorocit ai rămas.

Mă ridic și-l îmbrățișez pe Silvin. E mai subțirel decât ultima oară când l-am ținut în brațe.

— Și nici n-am de gând să mă schimb, zice el, lovindu-mă peste braț.

Mama mă privește dezaprobat.

— Terminați.

Îl pocnește mai tare decât m-a pocnit el pe mine.

— De câte ori am auzit oare asta? spune Silvin, îmbrățișându-l pe mama, iar ea zâmbeste larg.

S-a simțit bine cu el de câte ori s-au întâlnit, în ciuda faptului că era un bou agresiv cu un simț al umorului de căcat. Glumele lui deplasate ne-au făcut să râdem în cele mai negre perioade ale vieților noastre, așa că și eu m-am simțit întotdeauna bine cu el.

— Ce mai faci, frate? îl întreb pe un ton relaxat, deși știu că probabil suferă cel mai mult dintre toți oamenii adunați acum în biserică.

Așa cum am suferit eu ultima oară.

Își drege glasul și clipește din ochii injectați. Umflându-și obrazii, suflă aerul cu putere și răspunde:

— Sunt bine. Ăăă... Sunt bine. Aș prefera să fiu în Vegas jucând la păcănele cu o actriță porno și cu banii ei.

Râde jenat.

— Ca noi toți, glumesc și eu, încercând să nu-l împovărez și mai tare.

Uneori e mai bine să abordezi lucrurile lejer când ai sufletul amorțit.

— Vino și stai lângă noi. Sau ai deja alt loc? îl întreb.

— Nu e un nenorocit de concert, Martin, zice el și râde, așezându-se lângă mama.

Râsul ciudat al lui Silvin e singura rază de fericire, chiar dacă ascunde o tristețe profundă, din toată biserica. De fiecare dată, tavanul se prăbușea practic peste noi de durere. Genul de tristețe care îți pătrunde în suflet și nu-ți mai trece niciodată. Ți se arată pe chip. Toată greutatea pe care ai dus-o în sângele tău și care ți s-a așezat drept pe umeri.

Silvin oftează și se sprijină de bancă. Se reazemă greoi de scaunul de lemn, încercând să-i transfere un strop din povara lui. Are ochii ațintiți în față, pierduți în nu știu ce amintiri care refuză să plece, alungându-i orice șansă de a avea parte de liniște. E prea tânăr ca să arate atât de bătrân. A îmbătrânit vizibil de când îi spuneam „Baby Face“, cu cele mai convingătoare accente sudiste ale noastre. E din Mississippi și părea că are vreo 15 ani în timpul primei noastre misiuni, dar acum arată mai bătrân decât mine. Baby Face, așa cum îi spunea tot plutonul, se maturizase mult de când niște chestii ce semănau cu carnea crudă de ton îi aterizaseră pe față, căzând din cer. Mintea mea a procesat o clipă mai târziu oroarea care se petrecea — molima de bucăți căzute din cer erau hălci de carne umană, nu de pește. Eram atât de aproape că un deget cu o verighetă pe el mi-a aterizat pe vârful bocancului. Johnson s-a schimbat la față când s-a răsucit și și-a dat seama că tovarășul lui de luptă, Cox, nu mai era acolo. Am zărit ceva în ochii lui, o sclipire minusculă care s-a stins când și-a scos arma de la brâu și a mers mai departe. Nu l-a mai pomenit niciodată și a luat loc în tăcere, pe fundalul sonor al plânsetelor soției gravide a lui Cox, la înmormântarea acestuia.

Dacă mă gândesc mai bine, și înmormântarea de acum pare la fel de stranie.

Mă uit în jur după un ceas. Nu e aproape ora la care trebuie să începă? Vreau să se termine totul înainte să fiu nevoit să mă gândesc ce căutăm aici. Toate înmormântările sunt la fel. Cel puțin în Armată; în afara ei, n-am mai fost la o înmormântare de când eram copil. De când am plecat la pregătirea de bază, am fost la cel puțin zece înmormântări. Adică de cel puțin zece ori am stat în tăcere pe o băncuță de lemn și am cercetat chipurile soldaților care priveau

drept înainte, cu buzele strânse într-o poză îndelung exersată. De zece ori niște copii șovăitori care nu înțelegeau viața, cu atât mai puțin moartea, s-au târât la picioarele părinților lor. De zece ori suspinele au izbucnit în mijlocul mulțimii. Din fericire, doar jumătate dintre ei erau însurați și aveau copii, așa că fuseseră numai cinci soții îndurerate, cu viețile distruse și schimbate pentru totdeauna.

Deseori mă întrebam când vom înceta să fim chemați laolaltă. După câți ani vom înceta să ne mai adunăm în felul acesta? Va continua până când vom îmbătrâni? Oare Silvin va veni la înmormântarea mea sau eu mă voi duce primul la a lui? M-am dus la toate, la fel ca Johnson, pe care-l zăresc cu coada ochiului. Și pe Stanson, care-și ține în brațe fiul nou-născut. E încă în Armată, dar chiar și aceia dintre noi care nu mai suntem activi am venit. Am zburat odată până în statul Washington pentru un tip pe care de-abia îl cunoșteam, dar pe care Mendoza îl adora.

Astăzi sunt mai mulți oameni decât de obicei. Dar acest soldat mort era mai apreciat decât majoritatea dintre noi. Nici nu mă pot gândi la numele lui, nici nu-l pot rosti în mintea mea. Nu vreau să-mi fac singur una ca asta, și nici mamei pe care am luat-o cu mașina din Riverdale și care a venit cu mine. I-a plăcut întotdeauna de el. Tuturor le-a plăcut.

— Cine e doamna de-acolo? întrebă mama, apoi tușește.

Arată cu degetul spre o femeie pe care nu o recunosc.

— Habar n-am, mamă, îi șoptesc.

Ochii bântuiți ai lui Silvin sunt acum închiși. Îmi desprind privirea de la el.

— Sunt convinsă că o cunosc, insistă ea.

Un bărbat la costum urcă pe scenă. Cred că a venit momentul.

O întrerup:

— Mamă. Începe.

Studiez din priviri băncuțele, căutând-o pe Karina; trebuie să fi ajuns până acum. Mama tușește din nou lângă mine. În ultima vreme, tușește din ce în ce mai mult. Are tusea asta de vreo doi ani

deja, poate mai mult. Uneori îi trece și mama primește un premiu pentru că s-a lăsat de fumat. Alteori tusea e productivă, iar mama se tânguie că ar putea aprinde un Marlboro. M-am certat cu ea jumătate din viață, de când aveam 10 ani și l-am auzit pe doctor spunându-i că va pierde un plămân dacă nu-și ia medicamentele în fiecare zi. Mă uit cum își trece batista peste buze, tușind mai profund. Ochii osteniți i se închid timp de o secundă, apoi privesc din nou fix spre scena acoperită de flori. Coșciugul e închis, desigur. Nimeni nu vrea ca puștiiăștia să vadă un cadavru de nerecunoscut.

La naiba, trebuie să mă opresc. Am petrecut Dumnezeu știe câte ore cu medici care aveau ca sarcină să mă repare, așa că ai crede că mă pricep mai bine să stau departe de gândurile astea. Nu funcționează niciodată tehnicile pe care ni le predau. Întunericul e încă acolo, imposibil de clintit. Poate ar trebui să transmit guvernului să returneze banii cheltuiți pe terapie? Ei au plătit-o, așa cum era și cazul, dar oare a funcționat? În mod evident, nu. Nici pentru Silvin, nici pentru mine, nici pentru cadavru din sicriul de pe podium.

„Numără invers“, îmi recomandau când mintea îmi rătăcea.

„Numără invers și gândește-te la ceva care-ți aduce bucurie și pace interioară. Pune picioarele pe pământ, conștientizează că acum ești în siguranță“, îmi repetau.

Când am nevoie de pace interioară, mă gândesc *la ea*. Asta am făcut de când am cunoscut-o. Durează până când mă trezesc din nou la realitate și-mi doresc să mă pedepsesc pentru faptul că nu mai e în viața mea, așa că pătrund și mai adânc în întuneric.

Nu apuc să-mi termin ședința de terapie cu mine însumi.

— O să începem, dacă toată lumea dorește acum să ia loc, se aude glasul organizatorului funeraliilor, blând și neafectat.

Probabil că face lucrul acesta de câteva ori pe săptămână.

Încăperea amuțește și începe slujba de înmormântare.

După slujbă, rămânem așezați, în timp ce unii se aliniază pentru a-și lua un ultim adio. Silvin îmi face semn, ca și cum ar încerca

să-mi spună ceva. Ridic privirea și exact atunci cineva mă bate pe umăr. Aș minți dacă n-aș recunoaște că, preț de o clipă, sper să fie Karina. Deși sunt sigur că nu este ea.

Și, firește, nu e ea. Este Gloria, stând în spatele meu, într-o rochie neagră cu flori albe brodate pe partea de sus. Cred c-am mai văzut-o îmbrăcată așa de cel puțin zece ori. Zece înmormântări. Azi a fost deja o nebunie întreagă, de la întâlnirea cu Karina, cu Silvin până la faptul că am pierdut o afacere bună cu o casă cu patru camere aflată lângă Fort Benning. Iar acum o văd pe Gloria care-mi amintește mereu de soțul ei.

— Hei, Gloria, spun, ridicându-mă de pe băncuță și îmbrățișându-o.

Gloria mă strânge și ea în brațe, se dă înapoi, apoi mă îmbrățișează din nou.

— Ce mai faci? Am fost îngrijorată din cauza ta. Nu-mi mai răspunzi la telefon, spune ea, strâmbându-se. Răule, șoptește apoi, privindu-mă în ochi.

— M-am luat cu munca și știi bine că urăsc telefonul.

Își dă ochii negri peste cap.

— Copiii le lipsești, da? Și întreabă tot timpul de tine.

Copiii. Gustul amar pe care mi-l lasă sentimentul de vinovăție îmi arde gâtul.

— Și mie mi-e dor de ei.

Mă uit în jos, unde de obicei cel mai mic dintre ei stă agățat de picioarele mamei sale.

— O să te sun mai des, sunt un nenorocit.

Îi zâmbesc, iar ea dă din cap, ceea ce mă face să mă simt puțin mai bine.

În jurul gâtului, lanțul îmi atârna greoi. O plăcuță e a mea, alta e a lui. Îi datorez asta: să nu dau bir cu fugiții în fața durerii de a-l fi pierdut și să am grijă de copiii lui, așa cum i-am promis.

— Ești un mare nenorocit, mă aprobă ea, cu un surâs. Unchiul Nenorocit tot trebuie să dea un semn de viață din an în an în Paște.

Îmi măsoară chipul din priviri, de sus până jos.

— Nici n-am știut dacă ești tu din cauza chestiei ăsteia, spune ea, atingându-mi barba crescută pe obraz.

— Mda. Sunt un om liber acum și am decis să încep să mă comport ca atare.

— Mă bucur. E o plăcere să te văd. Chiar dacă în împrejurările astea...

Se uită la mama, care o îmbrățișează și o sărută pe obraz, fără să întrerupă conversația cu femeia pe care a recunoscut-o mai devreme.

— Karina arată minunat, spune Gloria, strângând din buze și uitându-se fix în ochii mei. Întotdeauna arată așa, dar acum...

Privesc în altă parte.

— Pare fericită. Asta trebuie să fie, adaugă ea, zâmbind.

Gloriei i-a plăcut întotdeauna de Karina și am auzit că au continuat să se vadă, chiar și după ce am fost transferat din garnizoană.

Cercetez iute biserica, încercând să-i zăresc părul Karinei. E din nou șaten. Culoarea aceea aflată între „castaniu și ciocolatiu“, așa cum mi-a spus ea odată. Era nuanța ei preferată când simțea că-i merge bine. Era unul dintre ritualurile sale — să controleze și să-și schimbe culoarea părului. Avea atât de multe mecanisme prin care-și exersa controlul pe care-l camufla, numindu-l noroc.

— Da. Mă bucur că e fericită, îi spun. Am văzut-o azi de dimineață.

Nu trebuie să-mi spună ceea ce știu deja. E ușor să-ți dai seama cât este de neafectată.

— În fine, copiii sunt cu tine? schimb eu subiectul.

Clatină din cap.

— Nu. Mama a rămas la Benning cu ei. M-am gândit că au trecut prin multe lucruri de genul ăsta în ultima vreme.

— Ca noi toți, nu-i așa?

— Cu siguranță.

De noi se apropie o femeie și o îmbrățișează pe Gloria. Pare s-o cunoască și încep să vorbească. Mama e cufundată în conversația ei,

așa că eu mă uit din nou după Karina. Cum e posibil să n-o fi văzut până acum? Biserica nu e atât de mare. Dar ea se pricepe foarte bine la a se pierde în mulțime. E unul dintre „talentele” ei.

Aud numele lui Mendoza în discuția care se desfășoară lângă mine și încerc să nu fiu atent la Gloria care e obligată să suporte toate replicile alea. Am auzit-o spunând *mulțumesc* și *sunt bine* de multe, multe ori. Îmi pare rău pentru ea, fiindcă e mereu obligată să trăiască în trecut. E un loc în care e greu să trăiești și pe care e și mai greu să-l abandonezi. Înțeleg asta mai bine decât majoritatea oamenilor.

Glasul mamei întrerupe salutarile și condoleanțele șoptite din jurul meu, în timp ce eu sunt cufundat în gânduri.

— Mikael, la ce facultate vrea să meargă sora ta? întreabă ea, iar confuzia i se citește în privire, în ciuda sutelor de discuții pe care le-am purtat pe tema aceasta.

— La MIT, îi spun femeii cu care discută și-mi dau seama că e mama lui Lawson.

Știu că e o persoană mai bună decât fiul ei, dar asta nu e tocmai un lucru greu de înfăptuit. După ce am petrecut ultimii patru ani alături de el în pluton și două misiuni în Afghanistan, îl cunosc mai bine decât pe maică-mea. Războiul apropie oamenii mai mult decât orice altceva, cu excepția morții. Iar astea două merg, în lumea mea, mână în mână.

— Asta e. MIT. E cea mai deșteaptă din clasă și anul acesta, și a fost și anul trecut. Mai are doi ani de așteptat, dar ar fi nebuni dacă n-ar accepta-o.

Părul negru i se desprinde de sub clama pe care o poartă mereu. Mă întind să-i dau șuvițele la o parte de pe chip. Văd că bucele pe care am ajutat-o să și le aranjeze de dimineață i s-au încurcat acum.

Amintirea Karinei răsând de mine când mi-am ars vârful degetelor cu un ondulator de păr îmi vine în minte. Știam că e cea mai atentă și mai altruistă persoană pe care o voi cunoaște vreodată pentru că s-a oferit să mă învețe să ondulez părul mamei când i-a

observat arsurile de pe mâini. În unele dimineți, mâinile îi tremurau atât de tare încât nu se putea descurca singură, dar era prea căpoasă ca să-mi ceară ajutorul.

Nu merg acasă pe cât de des ar trebui, dar mamei îi place să-i ondulez părul când ajung pe-acolo. Spune că, într-o zi, voi fi un tată foarte bun. Karina a spus același lucru, cu o expresie care parcă voia să sugereze că vede în viitor. S-a dovedit că n-a văzut nimic, și nici mama, pentru că încă speră să aibă de la mine nepoți care să ducă mai departe numele familiei. Puțin probabil.

Oftez și-mi scot telefonul din buzunar, verificându-l din obișnuință și uitându-mă în jur. Încăperea s-a mai golit, o s-o dibui mai ușor. În cele din urmă, o să mă conving că ea nu e aici ori că va apărea din vreun cotlon al camerei în care se ascunde. Asta dacă nu cumva a ieșit pe furiș și, cunoscând-o, e o șansă destul de mare...

— Sunt chiar aici, Dory.

Glasul blând al Karinei mă face să mă simt deopotrivă șocat și ușurat.

— Aici erai. Toată lumea vorbește despre tine, și tu aici erai, zice mama.

Karina se încruntă mirată și clatină din cap.

— Bărfe, ca de obicei.

Zâmbește ușor, apoi o cuprinde pe mama cu brațul pe după umăr, strângând-o încet.

Degetele Karinei se mută în părul mamei, desfăcându-i clama. Mâinile ei delicate îi răsucesc părul, apoi prind clama la loc, exact așa cum îi place mamei și mult mai bine decât o pot face eu. Frate, au evoluat mult de la început. Îmi ies din minți de cât de vinovat mă simt pentru că, din cauza tuturor celor întâmplare, mama nu o mai are în viața ei pe Karina. Nu e ca în cazul Gloriei, care putea ajunge acasă la mama cu mașina în zece minute, căci mama nu prea mai era în stare să conducă.

— Vrei să ieși de-aici? o întreabă Karina pe mama. Mă cam înăbuș înăuntru.

Vitraliile de pe ferestrele bisericii i se reflectă în ochii verzi. Mama o urmează și amândouă se întorc spre mine, dar eu nu mă clintesc.

— Deci? întreabă ele la unison.

— O să merg cu tine?

Mă uit la Karina. Ea mă privește fix, cu buzele ușor întredeschise, dar nu spune nimic.

Telefonul îmi vibrează în mână și, când răspund, surprind privirea Karinei. Se uită cu furie la telefonul meu, unul dintre cei mai mari rivali ai săi. Se așteaptă să răspund, așa cum fac mereu, dar eu ignor apelul. Cu ochii la mine, își trece limba peste buze și se dă de gol, din priviri, că e plăcut surprinsă. Oricum, era doar unul dintre antreprenorii cu care lucrez.

— Mergem? o întreb, încercând să-i mențin viu interesul față de mine.

Dă din cap și ne conduce afară din biserică, iar clopotele din turn încep să bată zgomotos.

Capitolul doi

Karina, 2017

Ding-dong. S-a auzit soneria de la ușa salonului, iar eu am sărit din scaunul confortabil în care leneveam. Nu mai avusesem un client de aproape o oră și niciuna dintre noi nu avea vreo programare, așa că eram singură la salon. Ștersesem praful, dădusem cu aspiratorul și umplusem recipientele cu uleiuri din camerele tuturor. Nu era nimic altceva de făcut decât să stau pe telefon, și voiam să evit chestia asta cu orice preț. Dar acum aveam un potențial client care să-mi alunge plictiseala. Bărbatul care s-a apropiat de pupitru avea un maxilar pătrat, ascuțit, ca de pitbull, iar o șapcă pe care scria Alabama îi acoperea părul închis la culoare și-i ascundea ochii misterioși. Era înalt, incredibil de înalt.

— Bună, cu ce te pot ajuta? l-am întrebat, privind ceasul de pe perete, apoi afară, dincolo de ușa de sticlă din spatele lui.

Era beznă și asta mi-a dat fiori. Uram să fiu singură la salon în ultima vreme, nu puteam să spun de ce, dar de câteva săptămâni aveam această cumplită senzație de neliniște în capul pieptului și nu puteam să scap de ea. Sentimentul irațional de a fi pândită de ceva

rău plutea deasupra mea, făcându-mă să fiu paranoică și să-mi simt mintea cuprinsă de haos mai ceva decât înainte.

Până când bărbatul a deschis gura să vorbească, mi-l imaginașem omorându-mă de două ori.

— Aveți vreun loc liber acum? m-a întrebat el, cu un glas răgușit. Am simțit un ghem în stomac pentru a treia oară.

— Aăă...

M-am gândit să-i spun nu, că erau făcute programări pentru tot restul serii, dar chiar aveam nevoie de bani și factura la electricitate trebuia plătită săptămâna viitoare.

Și probabil că n-avea să încerce să mă ucidă. Nu știa că sunt singură și asta era bine.

Mi-aș dori să nu fi fost nevoită să gândesc așa și, deși știu că sunt mai paranoică decât majoritatea oamenilor, mai știu și că, femeie fiind, pericolele mă pasc tot timpul.

— Mda... ce tip de tratament dorești? l-am întrebat, arătând spre oferta de pe perete.

Afișele laminate erau toate îndoite la colțuri, iar unele prețuri abia se vedeau din cauza scrisului mâzgălit al lui Mali care se ștersese în timp. Uneori foloseam un marker ca să reîmprospătez panoul de care Mali nu se sinchisea. Își dădea ochii peste cap exasperată de câte ori îi spuneam că aș fi bucuroasă să fac unul nou, de vreme ce numai pe mine părea să mă deranjeze.

— Vreo oră, așa? Am nevoie teribilă de un masaj. Mă doare spaatele îngrozitor, chiar aici.

Și-a frecat cu mâna partea de sus a șoldului, răsucindu-și încet trupul.

— Pot să-ți fac un tratament de o oră. Ești aici pentru prima dată, nu-i așa?

Știam chipul fiecărui client, și nu doar de-al meu.

A dat din cap, iar eu i-am oferit clipboardul cu formularele pentru noii clienți. Avea unghiile murdare și mâinile îi erau atât de uscate, încât încheieturile îi erau crăpate și avea cercuri albe în

jurul lor. Chipul îi arăta mai tânăr decât mâinile, dar, chiar dacă mă uitam drept în ochii lui aproape negri, nu puteam estima câți ani are în realitate. Îmi dădeam seama că muncește din greu și că fie e din Alabama, fie susține echipa din acest stat.

În timp ce el a completat formularul, mi-am scos încet telefonul din buzunar și l-am verificat discret. De cum am deblocat ecranul, mi-a apărut o notificare. Era de pe Instagram, aveam doi noi followeri și trei like-uri la ultima postare, o poză cu o pădăie răsărită printre firele de iarbă. Doi followeri, ha? Eram practic un „influencer” cu cei 12 followeri și 20 de like-uri la unele postări. Mâna mea cu unghii elegante strângea totuși sute de like-uri, așa că, în mod clar, oamenilor de pe internet nu le trebuia mult ca să fie impresionați.

— Poftim, a spus bărbatul, întrerupându-mi visul cu ochii deschiși, în care îmi imaginam că eram plătită cu mii de dolari pentru a posta fotografii frumoase pe o aplicație.

— Mulțumesc...

M-am uitat după numele lui.

— Brady. Când ești gata, eu sunt pregătită.

A dat din cap și l-am condus în spate, în cămăruța mea. Când am intrat în încăperea mică, mi s-a părut și mai impunător. Atât de impunător încât trebuia să-mi dau capul pe spate când îi vorbeam. Am pornit muzica și am dat ocol mesei ca să aprind o altă lumânare de pe policioară.

— În afară de zona lombară, mai ai și alte zone asupra cărora vrei să insist?

— Capul, a spus, iar eu am așteptat să văd dacă glumește sau nu.

Mi-a zămbit vag și părea mai puțin fioros când făcea gropițe în obraji.

— Nu sunt plătită destul de bine pentru asta, deci altceva?

I-am zămbit și eu, iar el a scuturat din cap. La urma urmelor, nu era atât de înfricoșător.

— Și la presopunctură? Vrei mai degrabă stilul suedez sau thailandez? Ușor, mediu, profund?